

# ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

## ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

#### Σ' ΑΓΑΠΩ

ΠΑΝΗΜΥΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

#### ΧΟΠ ΦΡΟΤ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΚΙΡΚΕ

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ ΕΝ ΑΓΑΛΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΔΙ' ΟΛΑ

#### Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Ὁ Τρέγκ ἐκέκμητο τὸ δάσος μόλις ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ὁ κ. Μοντθριάν εἶχε ταχέως συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ. Δέν εἶχεν ἴδει τὸν κόμητα, εἰμὴ δις μόνον εἰς Ροζιέρ. Ἡ Γενεβιέθν εὐρίσκειτο εἰς τὴν αἰθουσάν· ἐχαιρέτισε καὶ ἀπεσύρθη ἀμέσως, διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς δύο ἄνδρας, οἵτινες ἐμελλον νὰ ἐμιλῶσιν περὶ ὑποθέσεων. Τὴν πρώτην φοράν ὁ κόμης ὀλίγην προσοχὴν παρέσχεν εἰς αὐτήν. Τὴν δευτέραν φοράν ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὴν εἶχεν ἴδει ποτὲ ἄλλοτε, καὶ τὴν ἠτένισε προσεκτικῶς.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Τρέγκ μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ σεπτεμβρίου εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαφίτ κατὰστημά του. ἔνθα ὁ νεαρὸς κόμης ἔσπευσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Δέν εἶχε συλλογὰς οὔτε ἐν Παρίσις, οὔτε εἰς τὴν ἐν Βερρὺ ἐπαυλίν του, οὔτε εἰς τὴν παρὰ τὸν Λείγρηα κατοικίαν του, ἔλεγεν. Ἄλλ' ἤδη τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδιοτροπία νὰ σχηματίσῃ μίαν συλλογὴν, καὶ πρὸς

τοῦτο οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός τοῦ Τρέγκ ἠδύνατο καλ-  
λίτερον νὰ τὸν συντρέξῃ.

Καὶ ὁμιλῶν, παρετήρει τὴν Γενεβιέθν, ἐργαζο-  
μένην πλησίον τοῦ παραθύρου χωρὶς ν' ἀνυψοῖ διό-  
λου τὸ βλέμμα της καὶ χωρὶς νὰ προσέχῃ καὶ εἰς τὰ  
λεγόμενα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐδείκνυε κανὲν ἐνδιαφέ-  
ρον. Καὶ ὅμως, ὁ κ. Μοντθριάν τὴν ἐφάουσε σχεδόν,  
ὅταν ἐπλησίασεν ὅπως θαυμάσῃ τοὺς ὀπλισμοὺς,  
ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἐκάθητο, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τῇ  
ζητήσῃ συγγνώμην, ἐνῷ ἐξεκρέμαζεν ἐν ἑξέφω τῆς  
Ἀναγεννήσεως, θαυμασίας ἐπιξεργασίας, τὸ ὁποῖον  
ὁ Τρέγκ δὲν ἔπτερχε νὰ τῷ πώλῃσῃ, ὀλιγώτερον τῶν  
ἐκατὸν λουδοβικείων.

Αἱ ἐπισκέψεις ἐπολλαπλασιάσθησαν. Δέν παρήρ-  
χετο ἑβδομάς χωρὶς ὁ κόμης νὰ ἔλθῃ δις ἢ τρίς· ἐν  
τέλει μάλιστα, δέν εἶχεν ἀνάγκην οὔτε δικαιολο-  
γίας. Εἰσῆρχετο διαβατικῶς, ὡς ἔλεγε, διὰ νὰ πλη-  
ροφορηθῇ, εἰάν ὑπῆρχε πουθενὰ πώλησις ἀξιολόγου  
τινὸς ὀπλισμοῦ, διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ  
τοῦ Δημοπρατηρίου, ἢ διὰ νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν  
τινα παρὰ τοῦ μπάρμπα Τρέγκ. Ὁ γέρον καὶ ἡ κόρη  
τοῦ ἐξηγήθησαν μίαν ἡμέραν περὶ τῶν ἐπισκέψεων  
τούτων.

— Ὁ κ. δὲ Μοντθριάν δέν θὰ γίνῃ ποτὲ σπου-  
δαῖος ἐρασιτέχνης, εἶπεν ὁ κ. Τρέγκ.

— Διὰ τί; ἠρώτησε μειδιώσας ἡ Γενεβιέθν.

— Ἐν πρώτοις, τῷ ἐλλείπουσιν αἱ πρώται μελέ-  
ται. Δέν μορφοῦται τις ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν γνώστης  
ὄπλων. Ἐπειτα, φρονῶ, ὅτι εἶνε ἀφηρημένος ὁσάκις  
ἔρχεται ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Εἰς τὰς ἐξηγήσεις τὰς  
ὁποίας τῷ παρέχω ἐκάστοτε, μόλις δίδει προσοχὴν.  
Ἰδοὺ ἐν παράδειγμα: Τῷ ἐδείκνυτο προχθὲς καὶ  
προσεπάθουν νὰ τὸν κάμω νὰ θαυμάσῃ μίαν πανο-  
πλίαν ἱππέως, οὐγγρικὴν, κατασκευῆς γερμανικῆς  
τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, πλουσίως κεκοσμημέ-  
νην. Ἡ πανοπλία αὕτη εἶνε χαρακτηριστικὴ διὰ τὸ  
σχῆμα τῆς περισκελίδος καὶ τῆς ἀσπίδος. Τὸ σύνο-  
λον τῶν ὄπλων τούτων εἶνε τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶ-  
νος, καὶ δέν ὑπῆρχε πλέον ἐν χρήσει κατὰ τὸν δέκα-  
τον ἐβδομον. Τοῦτο φαίνεται ὀλίγον ἀσύμφωνον, ἐν  
τούτοις δέν εἶνε ψευδές. Εἶχον ἀποκτήσῃ τὴν πανο-  
πλίαν ταύτην ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μουσείου τῆς  
Βιέννης, δοὺς εἰς ἀντάλλαγμα ἕνα ὀπλισμὸν ἐσμαλ-  
τωμένον καὶ ἐστολισμένον μετὰ πλάκας. Τῷ διηγοῦ-  
μην ταῦτα, καὶ ἐπίστευον ὅτι μετ' ἤκουεν, ἀλλ' ἠπα-  
τώμην. Μάντευσον εἰς τί ἡσχυλεῖτο.

— Πῶς νὰ τὸ μαντεύσω;

— Ἀπλούστατα, σὲ παρετήρει. Ὁ νοὺς του ἀπεί-

χεν ἑμοῦ χιλίας λεύγας μακράν. Κατόπιν ὄλων τῶν σφῶν θεωρῶν μου, μοι εἶπε: «Καλῶς, Τρέγκ, καλῶς. Στείλε εἰς τὴν οἰκίαν τὸ τόξον τοῦτο...» — «Ἀλλὰ, κύριε κόμη, δὲν πρόκειται περὶ τόξου, πρόκειται...» — «Καλὰ, καλὰ, μοι εἶνε ἀδιάφορον. Στείλατέ τα ἐν τούτοις...» Ἐκολακεύθη ὡς πατήρ, ἀλλὰ ἐπαρξενεύθη ὡς ἔμπορος... Ἐρυθρίας;

Καὶ πράγματι, ἡ φαῖα καὶ ἀχρωμάτιστος ἐπίδερμις τῆς ζωῆς ἐχρωματίσθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμψαν λάμψιν θαμβήν.

Ὁ κόμης δὲ Μοντβριάν ἦτο νεανίας ὑψηλός, ἰσχνός, μαλαγχορινός, τριακοντούτης τὸ πολὺ. Ἐπερνούσεν ὡς πλούσιος καὶ διῆγε τὴν ἄνωτον ζωὴν νεανίου εὐρώστου καὶ μὴ ἔχοντος καμμίαν ἐργασίαν. Δὲν ἦτο ὠραίος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐπροξένει ἐντύπωσιν ἐνεκα τοῦ περιέργου τῆς φυσιογνωμίας του. Τὸ θερμὸν αὐτοῦ ἐξωτερικὸν ἐδείκνυν ἀνθρωπὸν τῆς μεσημβρίας. Ἡ γενειὰς του ἦτο βραχεῖα, λίαν πυκνὴ καὶ μέλαινα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, μέλανες ἐπίσης, ὠραιότατοι, ἀλλὰ σχεδὸν ὅμοι, εἶχε τὰς ὀφρὺς ἡνωμένας, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας πάθη βίαια. Ἐν τούτοις, τὸ μέτωπόν του δὲν ἐνέφαινε ἰσχυρογνωμοσύνην. Τὰ χεῖλη του ὑπεδείκνυν μᾶλλον ἀσθένησαν χαρακτῆρος, αἱ δὲ χεῖρες του, οἱ πόδες καὶ ὅλον τὸ σῶμα, νευρῶδες, εὐκαμπτον καὶ εὐρώστον, ἐδείκνυν τὴν καθαρότητα καὶ τελειότητα τοῦ γένους του. Εἶχεν ἐρασθῇ τῆς Γενεθίβης ἐκ πρώτης ὀψεως.

Εἶχε διαγνώσει τὸν διακεκριμένον χαρακτῆρα τῆς νεανίδος, καὶ ἐταράχθη συναντήσας δις ἢ τρίς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, ἐρωτηματικούς καὶ ἀνησύχους.

Αἱ συναντήσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν. Τοῦ θέρου ἐπανελθόντος, οἱ πλούσιοι ἐρασιτέχναι, ἡ συνήθης παλατεία τοῦ Τρέγκ, ἀπεμακρύνθησαν τῶν Παρισίων ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, μεταβαίνοντες οἱ μὲν εἰς τὰ λουτρά, ἄλλοι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἕτεροι εἰς τὰς ἐπαύλεις των. Τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἐπωφελθεὶς καὶ ὁ ἔμπορος τῶν ὀπλων, ἀπῆλθεν εἰς Ροζιέρ.

Ὁ κ. δὲ Μοντβριάν διήρχετο ἐκεῖθεν ἐφιππος, σχεδὸν πάντοτε.

Ὁ Τρέγκ εἶχεν ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἦτο ποσῶς κωφός. Ἦκουε μακρόθεν τὸν ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου ὁδοῦ. Ὁ κόμης ἴστατο κάποτε, καὶ κάποτε ἤκολούθει μόνον τὴν ὁδὸν τοῦ Λεϊγνός. Διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του παρετήρει τὴν κόρην του. Ἐκείνη, ἤκουεν ἐπίσης τὸν κρότον τοῦτον, καταστάντα συνήθη. Ἡ καρδιά της ἐπαλλε τότε σφοδρότερον. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐχαμηλοῦντο βραδέως ὑπὸ τὰς μακρὰς ξανθὰς βλεφαρίδας των. Ἐρυθρία ὁσάκις ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου διήρχετο ἡ κομψὴ μορφή τοῦ ἵππεως. Καὶ ὅταν αἰφνιδίως ὁ ἵππευς εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν, ἡ καρδιά της ἐπαυε νὰ παλλῇ, καθίστατο πελιδνὴ. Ὁ μπάριμπα Τρέγκ εἶχεν ὀξυκερδεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ποσῶς δὲν ἦτο κωφός. Ἐβλεπε καὶ ἤκουεν ὅλα ταῦτα.

Ἐμάντευσεν, ὅτι τὰ πράγματα ἠδύναντο νὰ λάβωσι σοβαρὰν τροπὴν, καὶ μετέβη πρὸς ζήτησιν πληροφοριῶν, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν θυγατέρα του.

Μετὰ ταῦτα, μίαν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον, τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν παρέσυρεν ἐπὶ τινος θρανίου. Εἶχε βρέξει ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, κατόπιν ὁ ἥλιος εἶχεν ἀναφανῆ, ἀλλ' εὐωδία λεπτὴ ἦτο σκορπισμένη εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ ἀήρ ἦτο ζωρότερος, ἡ θερμότης ὀλιγωτέρα, ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ αὐρας ὑπῆρχε. Μακράν, ὑπὸ τὸν δύοντα ἥλιον, ὁ ποταμὸς Λήγειρ ἐξέπεμπεν ἀκτῖνας στιλπνοῦ χάλυβος.

Ὁ μπάριμπα Τρέγκ ἀνέπνεε μὲ δλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Ἡ Γενεθίβη τὸν παρετήρει, μαντεύουσα, ὅτι βεβαίως δὲν τὴν εἶχε φέρει διὰ νὰ θαυμάσῃ μόνον τὴν ὠραίαν φύσιν.

Ἄνευ οὐδενὸς προοιμίου, καὶ ὡς εἰν ὠμίλει περὶ πράγματος φυσικωτάτου, περὶ οὗ πολλάκις ἦδη ἐγένετο λόγος μετὰξὺ των:

— Ἰδού, συνέλεξα πληροφορίας, τῇ εἶπεν. Ὁ κόμης δὲν ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἐν τούτοις δύναται νὰ ζῇ, καὶ μὲ ὅσα θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ, δύνασθε νὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀνέσει. Θὰ ἔχετε περὶ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε πολὺ διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν. Ὁ κόμης ζῇ, τὸ θέρος εἰς Βιβιὲ καὶ Μπα - Βερρύ, καὶ τὸν χειμῶνα ἐν Παρισίοις. Δὲν ἔχει φήμην νέου φρονίμου. Ὁφείλω μάλιστα νὰ εἶπω, ὅτι ἀπολαύει φήμης ἀρκετὰ κακῆς. Βίαιος, σκληρὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, προπέτης πρὸς τοὺς ὁμοίους του, προυκάλεσε πολλὰς ἐρίδας. Αἱ μονομαχίαι του εἰσὶν ἀναιρήσιμοι. Ἐπλήγωσε βρέως τρεῖς ἐκ τῶν καλλίστων φίλων του. Δις ἐπλησίωσε νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν φιλοτάραχον διάθεσιν του. Καὶ αἱ μωρίαι του! Πιστεύει ἀκόμη ὅτι εὐρίσκεται εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ἐδίδον κατακεφαλαίως εἰς τοὺς ἀστους, χωρὶς νὰ ἔχωσι κατόπιν λογαριασμούς μετὰ τὴν δικαιοσύνην. Οἱ χρόνοι αὗτοι παρῆλθον. Μὲ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ὀφείλει θᾶπτον ἢ βράδιον νὰ καταληφθῇ ἐξ ἐρωτος πρὸς τοὺς παλαιούς ὀπισμούς, οἵτινες θὰ τῷ ἀναμνησῶσιν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου διέπραττε μωρίας καὶ ἔτρεχεν εἰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς. Πολλάκις βέβαια θὰ μετενόησε διὰ τὰς πράξεις του. Τὰ γνωρίζω ὅλα, μοι διηγήθησαν καὶ πάντα. Τὴν πρώτην φορὰν, ἐν Βλουᾶ, μεθυσμένος ὀλίγον, ἐπροξένει ταραχὰς κατὰ τὴν προκυμαίαν. Ἀπῆντησεν αὐθαδέστατα εἰς τὰς λίαν εὐγενεῖς παρατηρήσεις ἐνὸς ἀστυνομικοῦ πράκτορος, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἠναγκάσθη νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα του φυλακισμένος ἐν τῷ ἀστυνομικῷ σταθμῷ, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ πλημμελειοδικεῖον τὸν καταδίκασεν εἰς πρόστιμον. Ἐτήρησε μνησικακίαν κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ μίαν ἐσπέραν βροχεράν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ πύργου, τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸν ἀφῆκεν ἡμιθανῆ, λιπόθυμον. Μάτην ὁ ἀστυνομικὸς ὑπαλλήλος ἐκραυγάζεν, ὅτι ὁ ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ — ὁ δολοφόνος του, ὡς ἔλεγεν — ἦτο ὁ κόμης Ἐκτωρ δὲ Μοντβριάν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀποδείξῃ, διότι ὁ ἄλλος ἦτο προσωποδόφος καὶ ἔφε ἐν ἐνδύματι χωρικοῦ. Οὐθεὶς ὅμως ἀμφιβάλλει, ὅτι οὗτος ἦτο ὁ Μοντβριάν, ὅστις, ἄλλως, καὶ ἐκαυ-



χάθη κατόπιν ἐπὶ τούτῳ. Ἐκαμε χρέη, ἀλλὰ τὰ ἐπλήρωσεν. Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου. Μεταξὺ τῶν ἐν Βλουᾷ γνωρίμων μου ὑπάρχουσι τινες παλαιοὶ πιστωταὶ του. Ἐν Παρισίοις ζῇ, ὅπως καὶ οἱ ὅμοί του, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀσχολίας. Τὸ πρῶτ' πηγαίνει εἰς τὸ δάσος, μετὰ μεσημβρίαν ποιεῖ τινὰς ἐπισκέψεις, τὸ ἑσπέρας μεταβαίνει πάλιν εἰς τὸ δάσος, εἰς τὴν σκοποβολὴν, εἰς τὰ ἐστιατόρια τοῦ συρμού, ἢ εἰς διασκεδάσιν μετὰ τινων φίλων. Δὲν εἶνε χαρτοπαίκτης, καίτοι συχναίει εἰς τὰς λέσχας. Στοιχηματίζει μόνον εἰς τὰ ἵπποδρόμια, καὶ ἐκ τούτου ὑπέστη μεγάλας ἀπωλείας εἰς Δέρβυ. Διακεκριμένος ὢν καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ ὕδρεολογίᾳ, δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ ὕψος πρὸς τὸ οἰκογενεῖας τὸ ὑποῖον καὶ τὸ ἀναγνωρίζεις παρ' αὐτῷ. Λίαν ὑπερήφανος, ἀκαταδάμαστος μάλιστα, τυγχάνει ἄξιος νὰ διαπραξῇ πολλὰς μωρίας, ἀλλὰ καὶ πράξεις μεγάλας. Ἀγαπᾷ τὰ ἔκτακτα συμβάντα, εἶνε κυνηγὸς ἄριστος, διὸ καὶ ἐταξείδευσε πολὺ. Ἐγγράφη μάλιστα καὶ ἀναμνήσεις τῶν ταξιδιῶν του—ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὴν μακρίαν νὰ γράφῃ σήμερον—καὶ τὸ βιβλίον του ἔσχεν ἱκανὴν ἐπιτυχίαν. Συνοψίζω. Ὁ νεανίας οὗτος εἶνε ἀπότομος, καλὸς καὶ κακὸς, ἔχων πάθη ὁρμητικὰ, οὐδεμίαν εὐθύτητα ἐν τῇ διαγωγῇ του, τρελλὸς ἐνίοτε, ἀνημμένος ἀνθραξ, ὅστις θερμαίνει, ἀλλὰ καὶ καίει συγχρόνως, ἐπικίνδυνος, ἕνεκα τῶν ἀντιφάσεων του. Συνοψίζω περισσότερον. Δὲν εἶνε οὗτος ὁ ἀρμόζων διὰ σὲ σύζυγος. Ἐὰν ποτὲ ὁ γάμος οὗτος γίνῃ, διότι θέλησὶς μου ἔσται ἡ ἰδική σου, θὰ τὸν ἴδω μετὰ φρίκης.

— Ἀλλὰ πάτερ, δὲν ἀγαπῶ τὸν κ. δὲ Μοντβριάν. Ποτὲ λέξιν δὲν εἶπομεν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀπὸ τοῦδε ἐμιλεῖτε περὶ γάμου!

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ἔστω! Ἐν τούτοις, ἐὰν ᾔτο δυνατόν νὰ κάμω αὐτὴν τὴν σύγκρισιν, θὰ ἔλεγον: Ἦσο ἑκατὸν χιλιάδας λεύγας μακρὰν του πρὶν τὸν ἴδῃς, πρὶν τὸν γνωρίσῃς, καὶ ἤδη ἡ καρδιά σου δὲν ἀπέχει περισσότερον τῶν εἰκοσι ἑκατοστομέτρων τῆς ἰδικῆς του.

— Ω! πάτερ μου, δὲν θὰ λάβω ἄλλον σύζυγον ἐκτὸς ἐκείνου τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ ἐλέξετε καὶ θ' ἀγαπήσῃτε. Ἐὰν ὁ κ. δὲ Μοντβριάν ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, ὑμεῖς θὰ τῷ ἀπαντήσητε. Ὁ κ. δὲ Μοντβριάν εἶνε ἤδη πλέον ἢ τριακοντούτης. Τὰ δυσάρεστα ἐπίσόδια τὰ ὁποῖα τῷ προσάπτουσιν, εἶνε ἀμαρτήματα τῆς νεότητος.

— Ω! ὦ! εἶνε πλέον παρὰ ἀμαρτήματα, θυγάτριον, πλέον παρὰ ἀμαρτήματα.

— Ἡμπορεῖ νὰ ἐβελτιώθῃ ἔκτοτε. Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷ πράγματι καὶ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, δὲν θέλω τὸν νυμφευθῇ, εἰμὴ ἀφρὺ ἀποκτήσῃ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἔρως του θέλει μετριάσει τὸν χαρακτῆρα, ὅν τῷ ἀποδίδουσι, τὴν τραχύτητα δι' ἣν τὸν φέγουσι. Ποῖος δὲν ἔχει ἐλλείψεις;

— Ἐ'νε βίαιος, ἀσυμβίβαστος. . . παρατήρησον τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς πλήρεις φλογῶν.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γενεβιέθ, κύπτουσα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της, τοὺς εἶδον πάντοτε γλυκεῖς.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ, μετὰ σιγὴν ὀλίγων στιγμῶν, ἐπανελάβε:

— Ἰδοὺ, καθὼς τὸ ἔλεγον, τὸν ἀγαπᾷς, διότι τὸν ὑπερασπίζεσαι.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη, πάτερ. Θὰ τὸν ἀγαπήσω ἴσως. Ἦδη ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμά μου.

— Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπον, δὲν σὲ ἀπομακρύνει ἐξ αὐτοῦ;

— Ὅχι. Νὰ προσθέσω μάλιστα: Τὸν ἀντίον;

— Καρδιά κορασίδος!

— Ὁ κ. δὲ Μοντβριάν εἶνε τραχὺς, θὰ γίνῃ γλυκύς· εἶνε ἀσυμβίβαστος, θὰ γίνῃ εὐκολος εἰς τὸ συζῆν. Εἶνε σκληρὸς, θὰ τὸν καταστήσῃ σύζυγον ἀξιαγάπητον, ἄβρὸν καὶ ἀγαθόν. Τοιοῦτος, ὁποῖον τὸν ἐζωγραφίσατε, ὁ κ. Μοντβριάν, φαίνεται ὅτι δὲν ἠγάπησε ποτέ. Ἡ καρδιά του θέλει μαλαχθῇ. Ὁ ἔρως εἶνε τόσον ἰσχυρός!

Ὁ Τρέγκ ἐστένανε βαθύως.

— Καρδιά γυναικός! Σὲ ἐννοῶ. Τὸ ἐμπόδιον σὲ ἐλκύει, σὲ ἐξοργίζει, σὲ καθιστᾷ ἐμπαθῇ. Ζητεῖς νὰ δεσπύσῃς ἐπὶ τοῦ νεανίου τούτου, νὰ δαμάσῃς τὰς ἀντιστάσεις αὐτοῦ, νὰ θριαμβεύσῃς κατὰ τῶν τραχυτήτων του. Ὅποιος θριαμβὸς ἦταν σοὶ εἶπῃ ὅτι, σὲ ἀγαπᾷ, ὅταν θὰ τὸν ὑποβάλῃς εἰς δοκιμασίαν! Ὅποια χαρὰ, νὰ μαλαῖξῃς τὴν εὐρωστον, διεφθαρμένην καὶ νεκρὰν ταύτην φύσιν! Ἐθαμβώθῃς ἐκ τῆς ζάλῃς τοῦ ἀγνώστου βίου τὸν ὁποῖον θέλεις εὖρει παρ' αὐτοῦ, ἕνεκα αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τῆς ἐγκαταλείψεώς σου. Αἱ μικραὶ σου χεῖρες εἶνε ἀδύνατοι, ἀγαπητὸν παιδίον. Θὰ τὸν συγκρατήσῃς, εἶμαι βέβαιος, ἀλλὰ τίς εἰξεύρει ἂν θὰ τὸν συγκρατήσῃς ἐπὶ μακρὸν χρόνον!

Ἡ Γενεβιέθ ἔσχε κίνημα προκλητικόν, χάριεν καὶ θελκτικόν. Ἦτο ὅλως μεταμορφωμένη. Αἱ παραιαὶ της εἶχον καταστῇ ροδόχροες, οἱ ρῶθόνες της ἔφρισσον, καὶ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐκίνει τὸ ἐντελὲς τὸξον τοῦ ἄνω χείλους της, τὸ δὲ βλέμμα της καθίσταται ὑγρόν.

Καὶ ὁ μπάρμπα Τρέγκ, λίαν συγκεκινημένος:

— Εἰς σὲ ἐχρειάζετο σύζυγος ὅμοιος μὲ ἐμὲ, ἐννοῶν σε καὶ ἀναγινώσκων ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ σου, ὡς ἐγὼ σὲ ἀναγινώσκω καὶ σὲ ἐννοῶ. Ω! ἐὰν ἡδυνάμην νὰ δημιουργήσω νεανίαν ἕξιον νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὅπως σὺ ἐννοεῖς, ὠραιότερον καὶ κομψότερον ἐμοῦ· ὦ! ἀλλ' ὅσον ὠραιότερος καὶ κομψότερος καὶ ἂν θὰ ἦτο, δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν καρδίαν τοποθετημένην ὑψηλότερον τῆς τοῦ γηραιοῦ πατρός σου. Ἰδοὺ τί εἶχον ὀνειροπολήσει τὴν καρδίαν μου, ἐντὸς σώματος ἄλλου τοποθετημένην.

Καὶ ἀφροῦ τὴν ἠτένισε μετὰ σιωπῆς ἐπ' ὀλίγον:

— Θὰ εἶνε ἄθλιος, εἶπεν, ἐκεῖνος ὅστις θὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχῇ.

Ἡ Γενεβιέθ δὲν ἀπήντησε, συσχεθεῖσα ἐξ ἀορίστου τινὸς φόβου διὰ τὸ μέλλον, ἐμπνευσθέντος ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν ἔστρεφε πρὸς τὸν πατέρα της.

Καθ' ὅσον ὠμίλου, ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ. Ὁ ἥλιος ἔδκινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ εἶχον ἐξαφανισθῇ ὀπισθεν τοῦ δάσους,

καὶ ἀραιὰ ὁμίχλη ἤρξατο νὰ ἐξαπλοῦται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

— Ἄς εἰσέλθωμεν εἶπεν ὁ Τρέγκ, ὁ καιρὸς φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ δροσίση περισσότερο.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ Μοντβριὰν παρουσιάζετο ἐφ' ἀμάξης εἰς Ροζιέρ, συνοδευόμενος ὑπὸ πρεσβύτου μὲ λευκοὺς μύστακας, παρασημοφορημένου καὶ ἔχοντος ἥθος ἀγέρωχον· ἦτο ὁ στρατηγὸς Βιλλεπαρέλ, θεῖος πρὸς μητρός τοῦ Ἑκτορος.

Ἡ Γενεβιέθ ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της καὶ τοὺς παρετήρησεν. Ἀπεσύρθη τεταραγμένη, καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ δωματίῳ της. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ οὔτε νὰ ἐργασθῇ. Εἶχεν ἀκούσει νὰ ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, καὶ ἐπειτα νὰ κατέρχεται ὁ πατήρ της. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα. Περὶ αὐτῆς βεβαίως θὰ ἐπρόκειτο. Μία νεάνις ποτὲ δὲν ἀπατάται.

Ὁ κ. δὲ Βιλλεπαρέλ ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχαιοπώλην :

— Κύριε Τρέγκ, ὁ ἀνεψιός μου μ' ἐπεφόρτισε μίαν δυσάρεστον ἐντολήν. Εἶμαι ὁ πλησιέστερος συγγενής του, καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ χωρὶς νὰ ποιήσω παράλειψιν καθήκοντος. Ζητῶ διὰ τὸν Ἑκτορα τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς ὑμῶν. Φαίνεται, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν λέγει θελκτικῇ. Δὲν ἤξεύρω τίποτε, διότι δὲν τὴν εἶδον ποτέ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἴτε εἶνε θελκτικὴ εἴτε μὴ, φαίνεται ὅτι τὴν εὐρίσκει τῆς ἀρεσκείας αὐτοῦ, διότι τῷ προσήνεγκον νεάνιδας τῆς τάξεώς του — δύναμαι νὰ εἶπω τοῦτο χωρὶς νὰ σᾶς προσβάλω, δὲν ἔχει οὕτω, ἀγαθὲ μου κυριε ; — τῆς τάξεώς του, ναί, καὶ τὰς ἀπέριψε . . . Ἐν τούτοις, πιστεύω ὅτι μὲ ἐνόησατε ; Καλημέρα σας, κύριε Τρέγκ, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν . . .

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε, εἶπεν ὁ μπάρμπα Τρέγκ μεθ' ἀπλότητος.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως προέμψη τὸν στρατηγόν. Οὗτος ἐστάματῃσεν ἀμυχανῶν ὀλίγον ἔνεκα τοῦ γελαστοῦ καὶ ὀλίγον εἰρωνικοῦ ἥθους τοῦ Τρέγκ.

— Συγγνώμην, κύριε, τῷ εἶπε, προτιμῶ πάντοτε νὰ ὁμιλῶ ἀνευ περιφράσεων. Ὁ ἀνεψιός μου λατρεῖ τὴν κόρην σας, ἐλπίζει ὅτι δὲν τῇ ἐφάνη δυσάρεστος. Λοιπὸν, τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς. Οὐδὲν ἐμπόδιον ὑφίσταται. Τρέγκ . . . δὲν εἶναι θαυμάσιον οἰκογενειακὸν ὄνομα. Μοντβριὰν . . . χτυπᾷ πολὺ καλλιτέρα εἰς τὴν ἀκοήν . . . Ἐγὼ θὰ τὸ ἐπροτίμω . . . Τέλος, ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου. Βιάζομαι. Πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν δημοπρασίαν τῶν κυνηγετικῶν σκευῶν τοῦ ἀτυχοῦς βαρόνου δ' Ἀφφεμόν, ὅστις ἀπέθανε. Ἐχει κύνας ἐξόχους, ἐστερημένους φωνῆς, ὅπως ὅλοι οἱ ἀγγλικοὶ κύνες, ἀλλὰ λίαν ὠκύποδας. Συλλαμβάνουσιν ἓνα ἀγριόχοιρον ἐντὸς δύο ὥρων. Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος ;

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡσύχως ὁ μπάρμπα Τρέγκ, παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὁ Μοντβριὰν προέβη, καὶ ἀρκετὰ ξηρῶς :

— Θεῖε μου, εἶπεν, ἡ ἀποστολή σας ἔληξε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς ἀφῆνω ἐλευθέρων νὰ μεταβῇτε εἰς τὴν δημοπρασίαν τοῦ βαρόνου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, δόξα τῷ Θεῷ. Χαῖρε, ἀνεψιέ,

καὶ πεισθητὶ ὅτι ἔχεις ἄδικον . . . . Κύριε Τρέγκ, σᾶς ἀποχαιρετίζω . . .

Ὁ στρατηγὸς ἐξῆλθεν, ἡ ἀμάξα τὸν ἀπήγαγε. Ὁ κόμης, ἀμυχανῶν, ἔδρανε τὰ χεῖλη· μία ρυτίς μεταξὺ τῶν ὀφρύων τοῦ καθίστα τοὺς ὀφθαλμούς του μοναδικῶς σκληροῦς.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε Τρέγκ, εἶπε, καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ τῷ ἐστοίχιζε πολὺ, διότι ἡ φωνή του ἦτο δισταζούσα — ὁ θεῖος μου εἶναι γερόντοπαλλήκαρον. Ὑπῆρξε πάντοτε τραχύς, βίαιος καὶ ἐγωιστὴς εἰς ἅκρον. Τὸ διάβημα ἐγένετο· ἂν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀποφύγω ! . . . Δὲν μένει πλέον ἐμπροσθέν σας εἰμὴ ὁ κόμης Μοντβριὰν . . . Ὁ στρατηγὸς σᾶς εἶπε τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν. Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Γενεβιέθην ἀπὸ χρόνου μακροῦ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὶ δώσετε τὴν χεῖρα της. Δὲν εἶμαι πολὺ πλούσιος. Δὲν ἔχω εἰμὴ περὶ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσοδήμα. Γινώσκετε τὰ κατὰ τὸν βίον μου. Ἐξέυρω ὅτι ἐλάβετε πληροφορίας ἐπὶ τῆς ὀλίγον θορυβώδους καὶ τυρῆς νεότητός μου. Αὐτὸ μὲ ὤθησε νὰ μὴ βραδύνω νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε ἐξομολόγησις αὐτὸ τὸ ὅποιον σᾶς κάμνω, ἀφοῦ ἤδη ἐμάντευσα τὸν ἐρωτὰ μου καὶ προεῖδατε τὴν αἰτησίαν μου . . .

— Μοὶ ὁμιλεῖτε ἐλευθέρως· θὰ σᾶς μιμηθῶ καὶ ἐγώ. Μάλιστα, σᾶς ἐμάντευσα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπηυθύνθη, διὰ νὰ σᾶς γνωρίσω καλλίον, εἰς πρόσωπα, ἄτινα, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε φίλοι σας οὔτε ἐχθροὶ σας, ἠδύναντο νὰ μὲ πληροφορήσωσι περὶ τοῦ χαρακτῆρος σας. Ἡ Γενεβιέθ εἶνε ἡ ζωὴ μου. Θὰ ἦτο ἐγκλημα νὰ ἐνεργήσω μετὰ ἐλαφρότητος.

— Μίαν μόνην μομφὴν σᾶς ἀποτεινῶ, μίαν καὶ μόνην . . .

— Ὅποιαν ;

— Ὅτι δὲν ἀπηυθύνητε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ μάθητε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίζητε.

— Καλλίστα, καλλίστα. Δὲν μοὶ ἀρέσκετε πολὺ. Μοὶ προξενεῖτε φόβον. Σᾶς τὸ λέγω ὅπως τὸ σκέπτομαι . . .

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Ἑκτωρ γελῶν.

— Μὴ θεωρεῖτε λοιπὸν τὸν γάμον σας ὡς ὑπόθεσιν συμπεφωνημένην, καθὼς ἔλεγεν ὁ στρατηγός.

— Συνεβουλευθήτε τὴν θυγατέρα σας ;

— Ἡ Γενεβιέθ μοὶ ἔδωκε νὰ ἐνοήσω, ὅτι ἐὰν δὲν σᾶς ἀγαπᾷ ἀκόμη, εἶναι ὅμως ἐγγὺς τοῦ νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ. Βλέπετε, σᾶς ὁμιλῶ ἐλευθέρως . . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μοντβριὰν ἐξήστραψαν.

— Τοῦτο εἶνε σχεδὸν μία ὁμολογία ἔρωτος, ἔλεγεν ὁ ἔμπορος τῶν ὄπλων — ἐν τούτοις, δὲν σημαίνει τίποτε. Ἡ θυγάτηρ μου δύναται νὰ εἶνε τρελλὴ ἐξ ἔρωτος διὰ σέ, καὶ ἐν τούτοις νὰ μὴ γίνετε σύζυγός της . . .

— Δὲν μὲ θέλετε γαμβρόν ;

— Δὲν εἶπον αὐτό, δὲν μὲ ἐνόησατε . . . Ἡ Γενεβιέθ δύνατον νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ὡς ἓν τρελλή, ἐν τούτοις, θὰ ἔχῃ πάντοτε ἀρκετὴν ἰσχύν καὶ λογικόν, ὥστε νὰ σᾶς ἀπωθήσῃ μὴ ταῦτα, ἐνόσω δὲν θὰ εἶνε βεβαία περὶ τῆς καρδίας σας.

(ἀκολουθεῖ)